

CHRISTINA
LAUREN

Yarım
Gecelik
Aşk

Çeviren

Kübra Demir

*Köpebalıklarıyla dolu bir çevrimiçi arkadaşlık denizinde
yüzmemize yardım eden tüm CLo dostlarına...*

birinci bölüm

Millie

Ben ilkokuldayken en yakın arkadaşım Alison Kim atlara takıntılıydı. Tipik bir *binici kızdı* işte – o tipleri bilirsiniz. Özel dersler alır, okula kovboy çizmeleriyle gelir ve üzerinde da-
ima hafif bir ahır kokusu taşırdı. Bunun ille de kötü bir şey olma-
sı *şart* değildi ama Middleton İlkokul öğrencileri arasında kesin-
likle eşi benzeri bulunmayan bir durumdu. Odası at resimleriyle
doluydu ve tüm kıyafetleri at temalıydı. Koleksiyon kartları ve
figür oyuncakları vardı. Kız tamamen *kendini adamıştı* ve atlarla
ilgili bir soruyu yanıtlaması için her an ona başvurulabilir ya da
binicilikle ilgili bir bilgiyi bir çırpıda ezbere verebilirdi.

Atların doğduktan altı saat sonra koşabileceklerini biliyor muydun?
Yoo.

*Peki ya dişleri – dişlerinin bir atın başında beyinden daha fazla yer
kapladığını biliyor muydun?* Bunu da bilmiyordum.

Küçük kızların çoğu bir noktada *bir şeylere* takıntılı olur ve
genelde hiç sorgulanmaz. Yavru köpekler: Standart. Prensesler
de sık sık idolleştirilir. Erkek müzik gruplarına takmak ise hiç

sürpriz değildir. Ebeveynlerine bir midilli ya da tek boynuzlu at için yalvarmak normaldir.

Sanırım ben asla normal olmadım. Ben mi? Ben seri katillere takıntılıydım.

Daha açık olmam gerekirse, kadın seri katil fikrine takıntılıydım. *Seri katil* ifadesini duyunca çoğumuzun zihninde muhtemelen bir erkek canlanır. Bunda şaşılacak bir şey yok – gerçekçi olalım, dünyadaki kötülüğün en az yüzde doksan ikisinden erkekler sorumlu. Ne de olsa kadınlar yüzyıllar boyunca bakımı üstlenmeleri, duygusal bir köprü oluşturmaları ve koruyup kolaylayan olmaları için sosyal olarak programlandılar, o nedenle de bir kadının bir can yaratmak yerine aldığı duyduğumuzda bu içgüdüsel olarak şok edici bir şey gibi geliyor.

Bu özel hayranlığım yedinci sınıfın tiyatro dersinde Lizzie Borden'ı* canlandırdığım sıralarda başladı. Orijinal bir müzikaldi –eksantrik demenin az kalacağı öğretmenimizin parlak zihninin bir eseri– ve ben de başrolü kapmıştım. Ondan önce, cinayet fikri zihnimde hâlâ tam oturmamış ve şekilsiz bir şeydi. Fakat daima çalışkan bir çocuk olarak Lizzie Borden'la ilgili bulabildiğim her şeyi yalayıp yutmuşum. Dehşet verici baltalı cinayetler, etkileyici yargılama süreci, *aklanması*. O güne kadar cinayetlerinin hâlâ faili meçhul kalması zihnimdeki çarkların dönmesi için yeterliydi: Genellemeye vurursak, erkek zihnindeki hangi farklılık onları yalnızca daha saldırgan değil aynı zamanda seri şiddet eylemi göstermeye daha yatkın kılıyordu? Ve bir kadında aynı düğmeyi tetikleyen şey neydi? Bu nedenle, gençken konu hakkında bulabildiğim tüm kitapları okumuş, tüm suç ve gizem dizilerini izlemiştim. Şimdi tam da bu nedenle UC Santa Barbara Üniversitesi'nde suçbilim dersi veriyor ve çocukluğumda beni büyüleyen o kadın hakkında kendi kitabımı yazıyordum.

Ayrıca muhtemelen şu anda gerçek bir randevuda keyfime

---

* 1890'larda babasını ve üvey annesini baltayla öldürmekten yargılanan Amerikalı kadın. –çn

bakmak yerine kesinlikle yalnızca arkadaşım olan dört en iyi erkek dostumla şişenin dibini bulmamın da nedeni buydu.

Hiçbir erkek ilk buluşmanın *bana biraz kendinden bahset* bölümünde, “Tezimi seri cinayetlerde cinsiyet farklılıkları üzerine yazdım,” gibi bir şey duymak istemezdi.

“Millie.”

“Mills?”

Dikkatimi önce Ed’in sesi çekti ve ardından Reid’inkine odaklandım. “Evet?”

Reid Campbell –az önce bahsettiğim, sadece arkadaşım olan en iyi erkek dostlarımdan biri, o gece orada kutlama yapmamızın sebebi ve hem zeki hem yakışıklı olmanın hiç de adil olmadığına dair genlerine hiçbir bildiri gitmemiş adam– masanın diğer tarafından bana sırtıyordu.

“Piyonunu seçecek misin yoksa tüm gece ağzın bir karış açık duvara mı bakacaksın?” Hâlâ bekliyor, hâlâ gülümsüyordu. Masanın üstündeki oyun tahtasını ve dağıtmaya başladığı pastel renkli paraları ancak şimdi fark edebilmişim.

Görünüşe göre dalıp gitmişken Monopoly oynamayı bilinçsizce kabul etmişim. “Off. Millet. Yine mi?”

Nedense her zaman bankacı olan Reid mavi gözlerinde sahte bir incinmeyle bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Hadi ama. Buna bayılmıyormuşsun gibi yapmayı deneme bile. Park Place ve Broadwalk’ı tekeline almak seni *aşırı* keyiflendiriyor.”

“On yaşındayken bayılırdım. İki yıl önce hâlâ genel anlamıyla seviyordum,” dedim, “ama sonu hep aynı biterken neden oynayıp duruyoruz ki?”

“Ne demek sonu hep aynı bitiyor?” Ed –ya da annesiyseniz *Stephan Edward D’Onofrio!*– solumdaki sandalyeyi çekti. Ed’in saçları her zaman ya yataktan yeni kalkmış ya da cidden artık yatması gerekiyormuş gibi görünen kızılımsı kahverengi buklelerden ibaret vahşi bir karmaşaydı.

“İlk olarak,” diye başladım, “Reid hep şapka oluyor, sen araba, Alex gemi, Chris ayakkabı ve ben de köpek. Sıra sana gelme-

den hemen önce tam on iki kez lavaboya gidiyorsun ve hepimiz beklemek zorunda kalıyoruz. Chris parasını istifliyor ve sonra Alex'in otellerine denk gelip durunca sinirleniyor. Reid yalnızca taşıtları alıyor ama yine de bir şekilde hepimizi ezip geçiyor ve bu bitmek bilmez oyunun altıncı saatinde ben sıkılıp bırakıyorum."

"Bu doğru değil," dedi Ed. "Geçen sefer *ben* bıraktım ve Chris, Alex'ten horoz şeklindeki doğum günü pastasının intikamını almak için tüm turuncuları topladı."

"Dostum, harika bir pastaydı o," diyen Alex içkisine doğru gülerken koyu renk gözlerini aşağı çevirmişti. "Chris'in birama iki hafta boyunca tuz atıp durmasına bile değdi."

"En harika olanı da," dedi Chris, "dördüncüden sonra bile hâlâ tuzu beklemiyor olmandı."

Reid'in karakterinde hedefinden sapmak yoktu ve kartları düzenlerken konuşmaya başladı. "Bu gecenin kuralları son derece açık: Benim partim, benim kurallarım."

Koro hâlinde inledik çünkü haklıydı. Reid'le Ed nörobilim alanındaydı –aynı zamanda da UCSB'delerdi– fakat Ed doktora sonrası araştırmacısı olarak çalışırken Reid daha yeni kadro almış çiçeği burnunda bir doçent doktordu. Bahsettiğim kadro, şu an hem bir elbise giyiyor hem de bir parti şapkası takıyor olmamın, ayrıca Chris'in oturma odasının her yerine grafon kâğıdından süslerin asılı olmasının nedeniydi.

Chris daima Reid'in tarafında olurdu. Oyunun piyonlarını toplamaya koyuldu ancak bunun nedeni onları geri kaldırmak değil bir orta yol bulmaya çalışmaktı. "Bu sefer gidişatı değiştireceğiz. Ben köpek olacağım, Mills."

"Bence söylemek istediğim şeyi anlamadın, Christopher."

Dört çift boş bakan göz üstüme dikilmiş beni pes etmeye zorluyordu.

Ayağa kalkarken, "Tamam o zaman," diyerek kaderime boyun eğdim ve bir şişe daha şarap almak için mutfığa doğru yürüdüm.

Bir saat sonra Reid'e ne kadar oyun parası ödediğimi ve Alex'in bardağımı kaç kez yeniden doldurduğunu artık takip edemez olmuştum. Alex üniversitede biyokimya hocasıydı ve bu da beni her seferinde sarhoş edebilmesini açıklıyordu. Sarhoştum. Neden yakınıp durmuştum hiç bilmiyordum: Monopoly müthiş bir şeydi!

Chris, Kamu Fonu kartlarını karıştırdı ve ters bir şekilde oyun alanına yerleştirdi. "Ed, hâlâ o kızıl kafayla görüşüyor musun?"

Chris'in bunu nasıl hatırlayabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Alex'le Ed arasında anlatılacak tuhaf randevu hikâyelerinin asla sonu gelmez gibiydi. Alex'i anlıyordum. Uzun, gizemli ve yaramazdı, ayrıca aslen Huntington Beachli olsa da çocukken her yaz tatilini Ekvador'daki akrabalarının yanında geçirdiği için kadınları kendine çeken bir aksarı da vardı.

Ed'de ise... bunların hiçbiri yoktu. Beni yanlış anlamayın, Ed çekici değil demiyordum ve daha önce de bahsettiğim gibi kafası gür saçlarla doluydu fakat erkeksi bir adamdan çok yetişkin üniversite çocuklarına benziyordu. Şu anda evine gitsek buzdolabında sadece ketçapla bir kasa Mountain Dew bulurduk ve oturma odası da mobilya yerine pinball oyun makineleriyle doluydu. Yine de ben, Reid ve Chris'in toplamından daha fazla randevuya çıkıyordu.

Bu büyük bir şey olduğundan da değil.

Reid tam bir işkolikti. Chris, üniversitede Afroamerikalı kimyagerlere akıl hocalığı yapan harika ve başarılı biriydi. Fakat aynı zamanda seçici ve ciddiye, ayrıca Reid gibi çılgın çalışma saatleri vardı. Ben mi? Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben sadece tembeldim.

Alex ilerlediği kareleri tek tek saydı ve zarı oyun tahtasının ortasına bıraktı. "Göz bandı takandan mı bahsediyorsun?"

Pekâlâ, işte *bu* hafızamda bir şeyler uyandırmıştı.

Ed hiç de eğlenmiyordu. "Göz bandı falan takmıyordu."

“Aslına bakarsan o kızı ben de anımsıyorum,” dedim. “Bir gözünü kapayan bir bant taktığını çok net hatırlıyorum.” Oyun tahtasını ve düzenli bir biçimde sıra sıra dizilmiş otelleri işaret ettim. “Bu arada, sıra sende ve eğer seni doğruca Kodes’e tıkacak olan iki dışında herhangi bir sayı atarsan siki tut-*tuun*.”

“Haydutlar,” diye mırıldandı Ed ama yine de zarı attı. Nasıl oldu bilmiyordum ama bir şekilde –mucize eseri– iki attı ve minik arabasını *Kodes* yazan kareye ilerletmeden önce yumruğunu kaldırarak ufak bir kutlama yaptı. Alex’in oteller zinciriyle karşılaşmasını kısa süreliğine ertelemişti. “Göz bandı değildi, sadece küçük bir bandajdı. Şey... şehvetten gözümüz dönünce işler biraz çığırından çıkmıştı da.”

“Çığırından çıkmıştı derken?..” Yanıtı gerçekten duymak istemeyebileceğimi fark edince sesim kısılarak yok oldu.

Reid bardağının üstünden kahkaha attı. Gerçi Ed hemen durumu netleştirmeyince gülümsemesi yavaşça soldu ve hepimiz zihnimizde bunun mantıken nasıl gerçekleşebileceğini çözmeye çalışırken odaya bir sessizlik köktü. “Dur biraz. Gerçekten mi?”

Paramdan geriye kalan acınası miktarı düzenledim. “*Küçük* bir bandaj olduğunu söyledi.”

Reid kahkahalar atarken önündeki masaya yığıldı ve belki de o anda kanımın yarısını şarap oluşturduğundandı ama onda fark ettiğim ilk şeyin gülümsemesi olduğunu bir kez daha anımsadım.

İki yıldan biraz uzun süre önce beni Reid’le o zamanki sevgilim ve kriminoloji bölümünün başkanı olan Dustin tanıştırmıştı. (Evet, bunun anlamı eski sevgilimin patronum olduğuydu ve beraber çalıştığım biriyle bir daha asla çıkmayacak olmamın başlıca nedeniydi.) Reid, UCSB’de yeniydi ve yeni bilişim bilimleri binasının açılışında Dustin, Reid’in ilk kez laboratuvarı dışında görüldüğüne dair bir şaka yapmıştı. Anlaşılan Reid’le nişanlısı daha yeni ayrılmıştı ve kızın başlıca şikâyeti Reid’in işte çok zaman geçirmesiydi. O zamanlar bunu bilmesem de sonradan Dustin’in bildiğini öğrenmiştim. Reid bu küçük iğnelemeye gülmüş ve el sıkışırken de sıcacık gülümsemeye devam etmişti.

Dustin'in üstü kapalı laf sokmalarına direnen ve içleri parıldayan gözlerinin kenarlarını kırıştıran o gülümsemeye ânında hafiften vurulmuştum.

Birkaç ay sonra Dustin'den Reid-ile-alakasız sebeplerden ötürü ayrılmıştım ama zaten Dustin'den kimsenin hoşlanmadığı ortaya çıkınca Reid'le diğer tüm arkadaşlarını da ben kapmıştım: Chris'le Reid lisansüstünü beraber okumuşlar, Ed'se işe alındıktan kısa bir süre sonra Reid'in laboratuvar ekibine bir doktora sonrası araştırmacı olarak katılmış ve ikisi de UCSB'de yeni öğretim üyeleriymişken Alex'le Chris aynı laboratuvarı paylaşıyorlarmış. Grupta bilimle alakası olmayan tek kişi bendim fakat hem işte hem evde bu çocuklar benim minik, tatlı, seçilmiş ailem hâline gelmişlerdi.

"Öyleyse," dedi Chris, "bunu hâlâ görüşüyor musunuz soruma hayır dedin olarak alıyorum."

Ed tekrar zar attı ve çift gelmeyince kodesin güvenliğinde kalabildiği için mutlu oldu. "Doğru."

"Öyleyse diploma törenine kimi davet edeceksin?" diye sordu Chris.

Reid dikkatini oyun tahtasından Chris'e çevirdi. "Bunu şimdiden düşünmek zorunda mıyız? Mezuniyet haziranda. Daha marttayız."

Chris gülümsedi ve ukala bir tavırla masadaki herkesi süzdü. "Bu yılın konuşmacısının kim olacağı hakkındaki dedikodular hiçbirinizin kulağına gelmemiş anlaşılan."

Reid yüz ifadesini inceledi. "Konuşmacı biriyle gelmeyi istememi mi sağlayacak?"

Chris bir bira daha almak için ayaklanıp mutfağa gitti. "Törenin sunuculuğunu ve Rektörlük Ziyafeti'ndeki bir konuşmayı Obama'nın yapacağına dair bir dedikodu duydum. Smokin, partner, aklına ne gelirse işte."

Hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk.

"Rektörün haberi bu hafta duyuracağı kulağıma geldi," diye ekledi.

“Hadi canım.” Ed gözlüğünün kalın camlarının ardında kocaman açılmış gözlerini ona dikmişti. “Ah. Bu yıl kesinlikle katılıyorum.”

Reid zarı alırken güldü. “Her yıl katılman gerekiyor zaten.”

“Geçen yılın mezuniyet konuşmasını Gilbert Gottfried* yaptı. Pek bir şey kaçırdığımı sanmıyorum.”

“Aslında ben de sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum,” dedi Chris. “Hiçbirimiz kimseyle görüşmüyoruz...” Durdu ve bakışlarını bir mantar tıpayı burnunun üstünde dengelemeye çalışan Ed’e çevirerek ne kadar tutabileceğini ölçmek için saymaya koyuldu.

“Şuna bak, Millie.” Ed kollarını iki yanında açtı. “Ellerimi kullanmadan on saniye.”

Chris geri kalanımıza döndü. “Ya da yakın zamanda böyle bir şey beklemiyoruz,” diye ağır ağır devam etti. “Kimlerle gideceğiz?”

Ed doğruldu ve tıpayı eliyle yakaladı. “Neden hep beraber gidemiyoruz?”

“Çünkü bu bir lise balosu değil,” diye karşılık verdi Chris.

“Tek başımıza gidemez miyiz?”

“Yani, gidebilirsin tabii,” dedi Chris, “ama dans ve çift etkinlikleriyle dolu önemli bir etkinlik olacak bu. Tek gidersen müzeye, grup hâlinde gidersek de tuhaf tuhaf oturan bir avuç adam artı Mills oluruz. Birilerini bulmamız lazım.”

Reid zar attı ve ilerlediği kareleri saymaya koyuldu. “Seni seçtim, Millie.”

“Beni mi seçtin?”

“Hop hop.” İlk savından vazgeçen Chris kaşlarını çatarak Reid’e döndü. “Eşlere ayrılacaksa neden onu seçiyorsun?”

Reid omuzlarını silkti ve benim olduğum tarafı başıyla hafifçe işaret etti. “Balo elbisesiyle hepinizden güzel görünüyor.”

Ed gerçekten alınmış gibi görünüyordu. “Beni daha önce hiç balo elbisesiyle görmediğin açıkça ortada.”

* Amerikalı bir stand-up komedyeni ve oyuncu. -çn

Chris, "Geçen yıl Rektörlük Ziyafeti'ne beraber gitmiştik," diye hatırlattı Reid'e. "Harika zaman geçirmiştik."

Oynama sırası gelen Reid zarı oyun tahtasının ortasına bıraktı ve içkisini aldı. "Öyle. Yalnızca adil davranıp bu sefer başka biriyle gideceğim."

Ed, Chris'in omzuna vurdu. "Ben Reid'in daha çok tipiyim. Hoşlandığı şu tatlı barmeni hatırlıyor musun? Kıvrıkcık saçlı olan hani?" Abartılı bir hareketle başını ve oradaki kumral bukleleri işaret etti. "Beraber müthiş görünmeyeceğimizi söyle hadi."

"Daha iyisini sunabilirim." Alex tek ayağını masanın üstüne çıkardı ve kotunun paçalarını katladıktan sonra baldır kaslarını esnetti. "Reid bacak düşkününü bir adam. Şunlara bir bak. Seni o dans pisti boyunca döndürebilirim."

Reid şaşkına dönmüş hâlde onları izliyordu. "Aslında, teknik olarak *Millie* benim tipim. Kadın olmasıyla falan."

"Bir oda dolusu heteroseksüel erkeğin benim için değil de Reid için kavga ediyor olması kimseye garip gelmiyor mu?" diye sordum.

Chris, Alex ve Ed koro hâlinde, "Hayır," yanıtını vermeden önce bir süre ciddi ciddi düşünüyör gibi göründüler.

Şarap kadehimi kaldırdım ve kocaman bir yudum aldım. "Tamam o zaman."

En sonunda Reid ayaklandı ve boş kadehini mutfağa götürdü. "Millie, bir şey istiyor musun?"

"Nasıl cezbedici bir dişil duruş gösterebileceğime dair tavsiye dışında mı?" diye sordum. "Yok. Teşekkürler."

Reid bardağını sudan geçirdi ve eğilip bulaşık makinesini açtıktan sonra dikkatle içine yerleştirdi. Yaptığını daha önce yüzlerce kez gördüğüm bir şeydi ve ilişkilerden bahsettiğimiz için mi yoksa şaraptan veya Reid o koyu gri tişörtüyle özellikle iyi görüldüğünden mi bilmem ama bu gece bakışlarımı başka yöne çevirmedim.

Mutfakta rahat hareketlerle dolanıp lavabonun çevresindeki bulaşıkları toparlayarak makinenin uygun kısımlarına yerleşti-

rirken onu seyrettim. Eğildikçe sırtındaki kasların gerildiğini görebiliyordum. İşini bitirince Chris'in labradoru Maisie'nin başını okşadı.

Uzuvlarımın gevşek ve esnek, karnımın da sıcacık gelmesine yetecek kadar çok içmiştim. Zihnim de pusluydu – yalnızca her şeyi aşırı düşünme huyumu engelleyecek kadar. Bunun yerine aklım Reid'in bulaşık makinesini doldurmak ve bir köpeği sevmek gibi son derece sıradan şeyler yapışının ne kadar *büyüleyici* oluşunda oyalanıyordu.

Mutfağı toparlayınca Reid kollarını başının üstünde esneterek yavaşça gerindi. Gözlerim mknatis gibi vücut hatlarını takip etti, tişörtünün kumaşının göğsünü nasıl sıkıca sardığını ve kol kaslarının etrafında nasıl gerildiğini izledi. Karnını şöyle bir gördüm.

Reid'in karnı gerçekten çok hoştu.

Eminim o tişörtten tamamen kurtulunca da harika görünürdü...

Üstüme eğilmiş, kolları gerili, parmakları yatak başlığını kavramış ve...

Oha.

Yani... *OHA. Bu nereden çıktı şimdi?*

Dikkatimi tekrar yemek masasına yoğunlaştırdım ve yeniden hareket etme cesaretini toplamadan önce beş saniye geçti. Akıldan Reid hakkında bir *seks düşüncesi* geçmişti. *Reid*. Herhangi bir spor etkinliğinde her zaman güçsüz takımın tarafını tutan, Chris senfonilere tek başına gitmek zorunda kalmasın diye klasik müzikten hoşlanıyormuş gibi yapan, tam olarak her altı ayda bir yeni koşu ayakkabısı alan Reid Campbell.

Tekrar masaya dönüp de yanıma oturduğunda gümbürdeyen kalbime bakılırsa, büyüleyici Monopoly oyunumuza dönmeyi düşünüyor gibi görünmüyordum.

Suçtu en uygun şeye yıkmaya istekli bir tavırla gözlerimi kırıştırarak boş kadehime baktım. Bunlardan kaç tane içmiştim? İki? Üç? Daha mı fazla? Körkütük sarhoş değildim ama tam olarak ayık da sayılmazdım.

En iyi arkadaşımın pantolonunu çekip çıkarmak değil de herkese sarılmak istememi gerektirecek kadar çakırkeyiftim.

AYY.

Yalnızca arkadaşım olan en iyi erkek dostum. Yalnızca arkadaşım olan en iyi erkek dostum.

Kan yanaklarıma hücum etti ve o kadar hızlı kalktım ki sandalyem arka ayaklarının üstünde sallandı. Dört çift meraklı göz benim olduğum tarafa çevrildi ve ben de dönerek soluğu banyoda almak için koşturdum.

“Millie?” Reid peşimden seslendi. “İyi misin?”

“İşemem gerek!” Güvenle banyonun içine girene ve kapıyı ardımdan sıkıca kapayana dek hiç durmadan ilerlerken omzumu üstünden yanıt verdim.

Son iki yıl içerisinde Chris’e verilmiş onlarca horozdan biriyle karşılaştığımda normalde gülerdim. Ama şimdi? Pek sayılmazdı. Horoz olayı bir şakayla başlamıştı – Chris, Ed’in annesinin evindeyken onun yaptığı devasa bir horoz tablosuna iltifat etmişti ve kadın da tabloyu oracıkta ona armağan etmişti ve böylece doğal olarak o zamandan beri her doğum günü, sevgililer günü ve Noel hediyesi horozlu bir süs eşyası olmuştu. Fakat şimdi en sevdiğimden birini, yani ona geçen doğum gününde aldığım KALK ARTIK LAVUK yazılı levhayı görmek bile bana yalnızca bel altı* bir şakayı anımsatıyor, o da beni penisleri düşünmeye itiyordu ki bu da çıplak Reid’in yatağında, üstümdeki görüntüsünü tekrar gözümde canlandırıyordu.

Ellerimi tezgâha dayayarak yansımamı incelemek için eğildim ve tamam... daha iyi olabilirdi. Yanaklarım kızarmış, gözlerim biraz donuklaşmıştı. Eyelinerim ve maskaram gözlerimin altına bulaşarak koyu bir leke oluşturmuştu.

Üstüme eğilmiş, kolları gerili, parmakları yatak başlığını kavramış...

Suyu sonuna kadar açarak temizlendim ve yüzüme soğuk

---

* İngilizcede “horoz” kelimesi anlamına gelen “cock” aynı zamanda argoda “penis” anlamı da taşır. –çn

su çarptım. Biraz yardımı dokundu – tenimin ısınısını düşürdü ve düşünebileyim diye zihnimin bulanıklığını biraz giderdi.

Reid’i cinsel açıdan çekici bulmuyor değildim; harika, zeki ve çok komik biriydi ama aynı zamanda en iyi arkadaşım. Benim Reid’im. Acilen kanal tedavisi olmam gerektiğinde elimi tutan, yirmi dokuzuncu doğum günümde *Son Jedi* filmi izlemeye gittiğimizde Kylo Ren olarak giyinen adam. Diğer çocuklarla da yakındım ama nedense Reid’le ilişkimiz daha farklıydı. *Öyle* farklı değil ama... daha yakındık. Belki de beni her zaman kitapçının gerçek suç reyonunda bulacağını bildiği içindi. Belki de daha önce hiçbir arkadaşta rastlamadığım düzeyde bir sezgisi olduğu için. Belki de beraber sessiz kalabildiğimiz ve bu asla tuhaf gelmediği için.

Gözlerimi sınımsı yumdum; sarhoşken varoluşsal bir kriz yaşamak zordu. Bir yanım en yakın çıkışa yönelmem gerektiğini söylüyor, diğer yanım... içinde kalmasın diyordu.

Biri kapıyı tıklatınca yalnızca aralayacak kadar geri çekildim. Omzundan hâlâ sarkan mutfak havlusuyla çok tatlı bir şekilde dağınık duran Reid’di.

Kahretsin.

Hissettiğimden daha ayık görüldüğümü umarak sırtımı dikleştirdim. “Selam.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Rahat görünme çabasıyla kapının pervazına yaslandım. Ancak bunun tek etkisi yüzümü onunkine yaklaştırmak ve daha sarhoş hissetmemi sağlamak oldu. “Şarapla aramın nasıl olduğunu biliyorsun. İçimden geçiyor.”

Tam bir salaktım ama söylediğim şeyden pişman olamadan gülmeye başladı. *Neden aptal şakalarım hep gülüyor ki?*

“Ed’le Alex çıktı,” dedi sessizce. “Araba kullanamazsın. Seni eve bırakayım mı?”

“Sarhoş değilim ben.” Cümlemi bitirir bitirmez hıçkırmasam bu söylediğim kulağa daha gerçekçi gelebilirdi. “Ve zaten araba kullanmayacağım.”

Başını yana eğince yumuşak, kahverengi saçından bir tutam öne düştü ve altında kıvrıldı. Beynim ânında İçinde Kalmasın Takımı'nın tarafına geçmişti.

"Hadi," dedi, "giderken radyoyu sen seçersin."

Santa Barbara'da yılın en az üç yüz günü güneşli ve pırl pırl geçerdi. Az miktardaki yağmurumuzun çoğu bahar başlarında yağardı. Gecenin birinde otobanda pencerelerimiz açık giderken radyoda bangır bangır Arcade Fire çalıyor ve uzaktan fırtına kokusu geliyordu.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sorarken ona bakabilmek için başımı çevirdim. Gözlerimin yeniden odaklanması birkaç saniye sürdü. Arabanın içi karanlıktı ve Reid'in profili gölgeler içindeydi.

"Evet."

"Farklı mı peki?"

Bana dönerek gülümsediğinde kirpiklerinin uçları gösterge panelinden gelen ışıkla altın rengi parlıyordu. "Ne? Kadrolu olmak mı?"

"Evet. Ehil olmadığın ya da görevini iğrenç bir biçimde kötüye kullandığın için kovulabileceğini bilmek."

Kahkaha attı. "Görevini iğrenç bir biçimde kötüye kullanmayı tanımlar mısın?"

"Cinsel taciz, cinayet, yolsuzluk..."

"Kulağa sanki meydan okuyormuşsun gibi geliyor." Aramızdaki konsolda duran elime uzandı ve parmaklarımı sıktı. "Üşüdü mü? Hava almak için cam açık kalsın istiyorsan koltuk ısıtmasını açabilirim."

"Gerek yok," dedim ama yine de parmaklarımı tutmaya devam etti. "Belki laboratuvarıda daha az, sınıfta daha çok zaman geçirerek iş saatlerini biraz kısaltabilirsin. Kendine daha fazla zaman ayırırsın."

"Ne yapmak için? Ed'le pinball oynamak için mi?"

“Ne bileyim,” dedim, “yeni hobilere başlamak, kendini bulmak, randevuya çıkmak için. Aşırı çalışıyorsun.”

Tekrar bana döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. “Ziyafette sen yanımda olacakken neden birini bulmam gereksin ki?”

Gözlerimi devirdim. “Genel anlamda yani.”

“Pekâlâ, sendeyiz. En son ne zaman bizim grup dışından biriyle buluştun?”

Hafızamı yoklayarak beş... altı ay geriye gittim ama cinsel yaşamımın dönüştüğü çöl manzarasından başka bir resimle karşılaşmadım. Teslim tarihleri ve ailevi meselelerle strese girmiştim. Zihnim yalnızca bir kaçış kapsülü, ufak bir alan arıyordu. Reid hakkında seks düşüncelerim olmasına şaşmamak gerekirdi.

Cevap vermem çok uzun sürünce parmaklarımı yeniden sıktı. “Sana bir takvim çıkarmamı ister misin? Sanırım ofisimde bir abaküs olacaktı.”

“Sanırım Carson’dı? Cajé’de barista olan.”

Loş ışıkta düşünürken gözlerini kıstığını gördüm. “Senden küçük değil miydi o?”

“Birkaç yaş,” dedim omuz silkerken.

“Yedi yaş,” diye düzeltti, “ve burnunda hızması vardı.”

Gerçekten etkileyici bir hafızan var, Reid. “Erkekler her zaman kendilerinden küçük kadınlarla çıkıyor ve sırtları sıvazlanıyor. Neden daha genç bir erkekle çıkmam beni otomatik olarak genç erkek avcısı yapar ki?”

Tek elini kaldırdı. “Sana öyle bir şey demiyorum. Dinle, eğer yirmi bir yaşındaki üniversiteli hâlim, yirmi sekiz yaşındaki bir afet olan seninle yatma şansını bulsaydı bir saniye bile düşünmezdi.”

Dur, ne?

Omurgamdan bir ürperti geçti ve Reid titrediğimi fark edince kolumu ovalamaya başladı. “Tüylerin diken diken olmuş.”

“Ah.” Pencereyi kapamak için uzandım. “Sanırım hava düşündüğümde daha serinmiş.”

“Peki aranızda ne oldu? Seninle şu...”

“Carson,” diyerek cümlesini tamamladım. “Hiçbir şey. Yirmi bir yaşındaydı. Geleceği olan bir şey değildi.”

“Yalnızca seks içindi diyorsun yani.”

Kıpkırmızı kesildiğimi ve tuhaflaştığımı göremediği için hâlâ karanlıkta oturduğumuza şükrettim. “Kondisyonum hiç olmadığı kadar iyiydi.”

Reid şaşkın bir kakhaha patlattı.

“Yalan söylemiyorum. Peki ya sen? Sen en son ne zaman... Bilirsin işte?”

“Hımm.” Başparmağını direksiyona hafifçe vuruyordu. “Benim en son *bilirsin işte*’m. Emin değilim. Muhtemelen hayatımı benim kadar iyi biliyorsun. Sen söyle.”

“Her zaman çalışıyorsun.”

“Gariptir ama,” dedi sırtarak, “muhtemelen bu sayede kadro aldım.”

Bunu şapşal bir baş onayıyla kabullendim. Bu saatte evime giden en hızlı yol olan State Caddesi’ne döndü. Teker teker sokak lambalarını geçerken onları izledim.

“Bu bizi ezik mi yapıyor?” diye sordum merakla. “Bu kadar uzun zamandır yalnız olmamız ve grubumuzdaki hiç kimsenin gerçek bir ilişkisinin olmaması? Ed’le Alex bizden daha çok randevuya çıkıyor, hatta belki Chris bile ama asla bir sonuca varmıyor. Birbirimizi yalnız ölmeye mi mahkûm ediyoruz acaba? Garip bir bekârlık tarikatına mı dönüşüyoruz?”

“Birbirimizi yalnızlığa mahkûm ettiğimiz kesin.”

“Ama bunun için endişelenmemize gerek var mı?” diye sordum. “Dustin’le aramızdaki *bir sürü* sorundan biri de onun kendine küçük, iyi bir eş istemesiydi. Bende o genin olduğundan bile emin değilim ve Dustin’dan sonra da hiç uzun süreli ilişkim olmadı. Senin de Isla’dan beri. Bunlar bizi fiyasko mu yapar?”

“Aslına bakarsan bence tam tersi,” derken evimin araba yoluna girdi ve aracı park etti. Yüzüme bakmak için döndü. “Sana bir soru soracağım. Kariyerini seviyor musun?”

Yanıtı düşünmeme bile gerek yoktu. “Yüzde yüz.”

“Eh, cevabını almış oldun. Birbirimizi yalnızlığı itiyorsak bile kimin umurunda? Asla yalnız ölmeyeceksin çünkü yanında ben varım.”

Arabanın içi aniden sessizleşti ve içeri girmem gerektiğini biliyordum. Yüzümü yıkamalı, pijamalarımı giymeli ve doğruca yatağın yolunu tutmalıydım.

Reid’in eve gitmesine izin vermeliydim.

Sorun şuydu ki, bunları yapmak istemiyordum.

“Benimle içeri gel,” derken çoktan kapımı iterek açmış, arabadan inmeye koyulmuşum. Hava serindi ve okyanus gibi kokuyordu ama bunlar damarlarımda hâlâ dolanan uğultuyu dindirmeye ya da aklımı başıma toplamaya yetmedi.

Ne yaptığımı ya da aramızda ne olduğunu bilmiyordum fakat verandama ulaşır anahtarlarımı çıkardığımda Reid hemen arkamdaydı.

ikinci bölüm

Reid

Daha önce hiçbir arkadaşımın kaçamak yapmamıştım... Şu an olan bu muydu?

Demek istediğim, olabilir gibi duruyordu. Millie yine kendisi gibiydi ama biraz daha... *fazlasıydı*. Gözleri üzerimde alışkın olduğumdan daha fazla gezinirken bana utangaçça gülümsüyordu. Ardından da arabada elini tuttuğumda parmaklarını benimkilere dolamıştı...

Olanlar pencereyi biraz aralayıp rüzgârın onu ardına dek açmasına izin vermeye benziyordu. Millie flört ediyorsa ne olmuştu yani? Flörtüne karşılık mı vermeliyim? Bu tam bir *Olağan Şüpheliler* ânydı – Millie'nin içinde böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum.

Bunu yapacak mıydık?

İkimize de birer soda almak için dolabın içine doğru eğilince pervasızca poposunu süzdüm. Onu neredeyse nesnel bir tarafsızlıkla inceliyordum.

Objektif olarak şahane bir kıçtı.

Fakat *Millie'nin* kıçıydı işte. Başta kısa bir süreliğine Dustin'in Millie'siydi. Daha sonra neyse ki bizim grubun Millie'si olmuştu. *Bizim* Millie'miz. O anda ise görünüşe göre Sarhoş ve Flörtöz Millie'ydi.

Elbette daha önce de kıcına bakmıştım. Dürüst olmak gerekirse her yerine bakmıştım ama tüm erkeklerin kadınlara her zaman baktığı gibi mesafeli, neredeyse bunu yaptığımızın farkına bile varmadığımız bakışlardı onlar. Ayrıca üstünkörüydü ve tamamen yakınlığın getirdiği alışkanlıktan kaynaklanıyordu: ceketini çıkarmasına yardım ederken, hırkasını çıkarabilsin diye birasını onun için tutarken, bir giyinme kabininin önünde dediği kotu alıp almaması gerektiğini sorduğunda duruşunu inceleyen falan. Bunlara rağmen, Millie Morris her ne kadar tarafsız bir gözle bakıldığında hoş olsa da daima yasaklı bölgedeydi.

Fakat bence yasaklı bölgede olmasının en büyük sebebi hiçbirimize özel bir ilgi göstermemiş olmasıydı.

Boğazını temizledi ve bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. En iyi yerinin yüzü olduğunu söylemek yalan olmazdı: kocaman ve parlak yeşil gözler, alaycı bir ağız, yanaklarıyla burnuna saçılmış çiller. Güzeldi, evet ama daha önce hiç gerçekten, *Seksi mi?* alanına girmemişim, ta ki bu geceye kadar.

“Kıçımı süzüyordum.”

“Ve?” Kalçasını tezgâha yasladı ve daha önce hiç görmediğim bir biçimde gülümsedi. Gülüşlerinin çoğu dişlerini göstererek, neşeli, sık sık da ağız dolusu birasını hızla yutarken yarı boğulur bir kakhaha şeklinde olurdu. Diğer gülümsemeleri ise onu çileden çıkarmaya çalışırken bize attığı yarım yamalak ve keyifli tebessümlerdi. Nadiren görülen gülümsemesi, muzaffer olandı; hani epey canımıza okuduğunda ortaya çıkan. Nadirdiler çünkü elini çok nadiren gösterirdi.

Fakat bu seferki bana bir sır veriyormuş gibiydi. O da bunda hemfikir olmalıydı çünkü sanki sırrı ortadan kaldırmaya çalışmış gibi altdudağını yarıya kadar dışlıyordu.

Kıçıyla ilgili bir değerlendirme bekliyordu sanırım ama muhtemelen yüz ifademden yüksek bir puan verdiğim açıkça okunuyordu zaten. “Bu gece senin neyin var?”

Çıplak omzunu kaldırıp indirdi. “Çakırkeyifim.”

Cevabıyla bir kahkaha patlattım. “‘Çakırkeyif’ mi? Chris’in evinde bir damla şarap kaldıysa şaşarım.”

“Bana suç atma,” dedi. “Gidip kadro alan sensin. Ayrıca Ed kendi başına iki şişe içti ve benim bardağımı da Alex dolduruyordu.”

“Ed’in kanının yüzde doksanı alkol zaten.”

“Yüzde onu da Cheetos kırıntısı.”

Sodalar elinde yanıma geldi ve yürüyüş tarzını ancak süzülürcesine şeklinde tanımlayabilirdim. Öylesine abartılıydı ki gülmeye başlamama neden oldu. Birbirimizi iki yıldan uzun süredir tanıyorduk ama onun bu muzip, baştan çıkarıcı yanını asla tahmin edemezdim. Fakat sodaları yanımdaki sehpa koyup ellerini göğsüme yaslayınca kahkaham boğazımda takılı kaldı.

Derimin altında beklenti uyanmaya başlıyordu.

“Mills.”

“Reids.”

Boğazımı tıkayan havanın arasından zar zor konuşarak, “Ne yapıyorsun?” dedim.

“Seni baştan çıkarıyorum.” Tek elini kaldırdı ve kumral saçının bir tutamını uzaklaştırmak için serçeparmağını yüzünün kenarından aşağıya doğru indirdi. “İşe yarıyor mu?”

Onun yanında hiçbir zaman kendimi kontrol etmem gerekmemişti ve o anda da cevabım ağzımdan hiçbir filtreden geçirilmeden kolayca dökülüverdi. “Evet. Ama neden?”

Yeniden omuz silkti. “Bir süredir seks yapmadım. Bu akşam bulaşıkları hallediyordun.”

“Bulaşıklar?”

“Seksiydi. Ve gerindin. Karın kaslarınla hafif tüylerini gördüm.”

“Ah, şey, tabii sonumuz böyle olacaktı.”

Burnunu boynuma dayayıp koklamak için uzanırken hafifçe inledi. “Kokun hoşuma gidiyor.”

Donup kaldım. Bunu söylediğinde kendimi sanki dönüp duran bir odanın tam merkezindeymişim gibi hissettim. Tekrar ediyorum: Millie. Bu, *Millie Morris*'ti. Afacan. Meslektaş. Stanford kapüşonlumu çalan kişi. Bira konusunda tam olarak benim damak tadımı paylaşan kadın. Arkadaş grubumuzu bir arada tutan kişi. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi ve nabzımın attığı yere ağızını bastırınca içimde bir yangın alevlenmeye başladı. “Tanıdık ama şimdiye kadar yakından ne kadar hoş olduğunu hiç fark etmemiştim.”

O boynumdan yukarıya doğru öpücükler kondururken ben de iki yıl önce Dustin'in bizimle tanıştırmak için buluşmamıza yanında Millie'yi getirdiği güne savruldu. Chris, Alex ve ben Dustin'in iyi bir adama benzediğini, belki de takılabileceğimiz yeni bir iş arkadaşı olabileceğini düşünüyorduk. Akademi hayatı son derece zorluydu ve çalışma programıyla üstümüzdeki baskıyı anlayan bir topluluğun olması yardımcı oluyordu. Fakat yarım saat içinde Dustin birkaç sörfçüyle dart oynamaya koyulmuş, Millie ise araba bombası kokteyli ve bel altı şakalarıyla hepimizi sarhoş etmişti. O gecedен sonra Millie daha çok *onun* değil *bizim* olmuştu. Görünüşte programları uymadığı ve bir kısırdöngüye girdikleri için –ayrıca Dustin tam bir şerefsiz olduğundan– ayrıldıklarını biliyordum ama bizimle olan arkadaşlığının bu ayrılığa ne kadar katkıda bulunduğunu da zaman zaman merak ediyordum.

Mükemmel zamanda karşıma çıkan bir arkadaşlıktı bu. Hâlâ İslâ'nın nişanımızı atmasından kaynaklanan yaraları sarıyor ve üniversitede kendi arkadaş grubumu bulmaya çalışıyordum. Chris, Alex, Ed ve ben takılıyorduk ama her zaman anlık gelişen şeylerdi; asla önceden planlamaz ya da belli günlerimiz olmazdı. Fakat Millie küçük ekibimize katılır katılmaz bir arada olmak olağan bir şeye dönüşmüştü. Hava güzelken Chris'in evinde barbekü yapıyorduk. Millie'nin büyük ekran televizyonunda ve var

olan en iyi koltuklarda pazar maçlarını izliyorduk. Oyun geceleri Ed'deydi. Aramızdaki şakalar ve samimiyet. Bir düzen tutturmuş ve kemik ekibimizi oluşturmuştuk. Millie'den önce bir-birimize şans eseri rastladığımızda bir araya geliyorduk. Onun sayesinde artık her pazartesi ve çarşamba öğle yemeklerini beraber yiyorduk ve onlar olmadan bir hafta geçirdiğimi hayal bile edemiyordum.

Hepsini lanet olsun ki çok seviyordum ama romantizm tartışmaya açık bile değildi. Şimdi burada yalnızca Millie'yle birlikteydim ve göğüslerimizin birbirine değeceği kadar yakın duruyorduk. Diğerlerinin ne düşüneceği üzerine fazla kafa yormaya çalıştım.

Tekrar odaklandığımda bir şeyler düşünmek zorlaşmıştı çünkü Millie işe koyulmuştu. Parmağının birini kemerime geçirmişti ve dudakları çenemin yakınlarında süzülüyor, gitgide yaklaşıyordu. Karar verme zamanıydı. Tek yapmam gereken başımı hafifçe ona doğru eğmek ve ardından öpüşüyor olurduk. Şimdiden sertleşmeye başlamıştım ve bunun harika mı yoksa feci bir karar mı olduğu sorusu gitgide bulanıklaşıyordu.

"Bunu yapacak mıyız?" Bu kez sesli sormuştum. Ağzıma vuran nefesi şarap ve kapıdan çıkarken Chris'in tezgâhından kaptığı elmalı Jolly Rancher'la tatlı kokuyordu.

"Bu gece gerçekten ama *gerçekten* seks yapmak istiyorum," diye itiraf etti. "Özellikle de seninle seks yapmak istiyorum ama bu sana tuhaf geliyorsa o zaman gitmende bir sakınca yok. Ben de yatak odamdaki günah çekmeceme dalarım."

Aslında tam olarak karar vermemiştim ama dudaklarım bir kez onunkilere değdi –yalnızca denemek için– sonra bir kez daha ve azıcık bile tuhaf gelmediğini fark ettim. Hoş ve rahattı. Nabzım içimde sabırsız bir ritim tutturmuştu. "Günah çekmece-si mi?"

"Seks oyuncakları."

"Hayır," dedim onu tekrar öperken, "onu anladım. Yani koca bir *çekmece* dolusu oyuncağın mı var?"

“Devasa bir çekmece sayılmaz.” Bu kez daha sert bir biçimde ağzı benimkine kapandı ve öpüşürken sırıttı. “Ama evet. Ağzına kadar dolu.”

Vay canına, dudakları inanılmazdı – muzip, yumuşak ve ânında bağımlılık yapan türden dudaklar. *Arkadaşım Millie*’den neredeyse bir anda *seks bombası Millie*’ye dönüşmüştü ve ufacak bir an için eski hâlimize de aynı şekilde kolayca dönebileceğimizi çaresizce umdum.

Fakat sonra elleri tişörtümün altından yukarı çıktı ve onun yerine zamanın bu gecede takılı kalmasını, böylece hiç bitmemesini umdum.

Avuçları yumuşak ısı dalgaları gibiydi ve karnımdan yukarı, göğsüme doğru uzanıyordu. Tırnaklarıyla tahrik ediyor, parmak uçları âdeta her santimimin haritasını çıkarıyordu. Çıkardığı sesler dudaklarıma karşı titreşerek ağzıma doluyordu. Tişörtüm yukarı sıyrıldı ve sonra birden yok oluverdi. Elleri, pantolonum da ayağımın dibinde kara bir yığın hâline gelene dek cılgına dönmüş gibi kemerim, düğmem ve fermuarımla uğraştı.

Arkadaşlarımız hakkında aklımızdan geçirmememiz gereken tüm o düşünceler zincirlerini koparmıştı: Nasıl öpüşür, nasıl sesler çıkarır, kontrolü elinde mi tutar, eğlenceli midir? Ve sırtından onun da aklından aynı düşüncelerin geçtiğini anlayabiliyordum. Uyumlu olduğumuz bu beklenmedik yönleri keşfetmek ne büyük bir rahatlamaydı.

Ellerini baksırıma daldırıp da beni hissettiğinde hafifçe nefesini tutmasından hoşlanmıştım. Benimkine bastıran sinsi gülümsemesinden hoşlanmıştım. “Reid. Aletine dokunuyorum.”

“Farkındayım.”

“Hoşuma gitti,” diye fısıldadı.

“Tesadüfe bakar mısın? Benim de.”

Elini baksırımdan çıkarırken kıkırdadı ve geri geri yürürken beni belimden tutarak koridorun ilerisindeki yatak odasına doğru yönlendirdi. Köprücükkemiklerimi, boynumu ve çenemi öpüyordu.

Millie'yi soyamak kolaydı: Başından yukarı çekip çıkarılan bir parça kumaşın ardından karşımda yalnızca iç çamaşırlarıyla duruyordu. Her zaman harika memeleri olduğuna dair belli belirsiz bir şüphem olmuştu ancak şimdi kendi gözlerim, ellerim ve ağızla bunu doğruluyordum. Yüzmeye olan sevgisini ve oldukça iyi beslenmesini her zaman takdir etmiştim fakat şu an kollarının ve karnının belirgin hatlarını ve güçlü bacaklarını görebiliyordum. Saçı karmakarışık ve ağzı şimdiden benim yüzümden hafifçe şişmişti. Aylardır seks yapmamıştım ve bir an her şey çok fazla geldi. Açık büfe karşısındaki aklıktan ölen bir adam gibi nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Bir şeyler üzerine fazla düşünüyorsun," dedi ve daha yakınıma gelerek başparmaklarını baksırımın beline geçirdi. "Düşünme."

Saçının bir tutamını işaretparmağıma doladım. "Birkaç temel kural koymalı mıyız?"

Millie hafifçe geri çekildiğinde gözleri yoğun ve karanlıktı. "İstiyorsan?"

"Sadece sanki koymalıymışız gibi hissediyorum."

Dudakları boynuma dönerek orayı emmeye başladı. "Pekâlâ, bir, ikimiz de boşalacağız."

Geri çekildim ve ona baktım. "Ciddi misin? Bunu söylemeye gerek var mıydı?"

Dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı. "Ah, şaşkına dönersin."

"O iş bende," diyerek gülümsemesini öptüm, "ama benim kuralım da bizimkilere söylemememiz." Ed o kadar içten bir iyimserdi ki bu tek gecelik bir eğlence olsa da muhtemelen bizim adımıza mutlu olurdu. Fakat Alex bize sonu gelmez tepkiler verecek ukalanın tekiydi ve Chris de dehşete kapılırdı.

Şaşkınlıkla geri çekilme sırası ona gelmişti. "*Bunu* söylemene gerek var mıydı?"

"Sanırım kıskanacaklarını hissediyorum."

"Beni tabii ki. Herkesin Reid'i yatağa atmak istediği ortada." Söylediği beni güldürdü. "Çok net."

“Demek Chris’e anlatmayacaksın? Sen ona her şeyi söylersin.”

Haklıydı ama Chris böylesine dürtüsel bir kararı asla onaylamazdı. O tanıdığım en dikkatli ve amaca yönelik hareket eden kişiydi. “Söylemeyeceğime yemin ederim.”

Elleri karnımda gezindi ve bir parmağının ucuyla baksırımın hemen üstündeki kıl çizgisini takip etti. “Başka kuralın var mı?”

“Kondomum var,” dedim, “ama arabamda kaldı.”

“Günah çekmecemde birkaç tane var.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ama seksle fiziksel olarak bu kadar bağlantılı bir şeyden добрaca bahsetmek boynunun ağzımın altında ısınmasına neden olmuştu.

Parmaklarımın hafif bir hareketiyle sutyeni çıktı ve ellerim memelerinin sıcak kıvrımlarıyla buluşunca bunun tadını çıkarma planlarımın birazı daha suya düştü. “Neyden hoşlanırsın?”

“Her şeyden,” dedikten sonra hızlıca ekledi, “arkadan hariç.”

“Vay canına.” Geri çekildim ve yukarıdan ona baktım. “Boş versene. O seçenekler arasında yoksa gitsem iyi olur.”

Meme ucumu çimdiklemedi ve tiz çılgılıma güldü.

“Dalga geçiyordum.” Sözlerimi iç çamaşırını kalçalarından aşağı indirerek vurguladım.

“Biliyorum.” Ağzı omzumun üstünde geziniyordu. “Ama ben dalga geçmiyordum.”

“Ben de pek sevmem zaten.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken gözlerimi içtenlikle incelemesine bayılmıştım. Ona daha önce hiç bu kadar yakın durmamıştım ve o da bana daha önce kesinlikle hiç bu şekilde bakmamıştı; bir en yakın arkadaş ile âşığın toplam sevecenliğiyle. “Senin her türlü şeyden hoşlanacağını düşünmüştüm.”

“Bunu ne zaman düşündün?”

Elini aletimin çevresine sardı ve ağır ağır sıvazlamaya başlayınca aklım gitti. “Bilirsin işte. Yalnızca... gelişigüzel Reid düşünceleri.”

“Geçen hafta Gio’dayken bana baktın ve ‘Hah. Kesin anal seksten hoşlanıyordur,’ dedin yani.”

“Sanırım çarşamba öğle yemeğimizde kulüp sandviç yediğin sıradaydı,” diye şaka yaptı.

Güldüm ama bu, dişlerini boynuma sürtmek için öne eğilince bir inlemeye karıştı. “Yemin ederim, Ed’in bir daha o gömleği asla giymemesi gerek.”

“Beyaz olan mı?” diye sordu. “Hani göğüs kılı şöleni veren?”
“O kadar ince ki...”

Boğazını, omzunu öpmek için eğildim ve ne söylediğim alkımdan uçup gitti çünkü beni yatağa doğru çekmeye başlamıştı. Meme ucu ağzımdaydı, beni sıvazlıyordu ve şu an sorulsa muhtemelen adımı bile hatırlayamazdım.

“Bu tuhaf mı?” Tenine doğru mırıldandım. “Ben *bunu* yaparken neden çocuklardan bahsediyoruz ki?”

“Konuşmayı seviyorum,” dedi ve boştaki elini saçlarımın arasına daldırdı. “Seninle konuşurken bir şeyler yapmayı...”

Memisini emmeye başlayınca sesi yitip gitti.

Bir yanım bütün gecenin böyle olmasını bekliyordu; her zamanki rahat konuşmalarımızdı ama bu sefer öpücüklerin, dokunuşların arasında, seks yaparken bile devam ediyordu. Fakat eli belli bir ritim tutturduğunda içimde bir şeyler değişti, bilinçli düşünceden çok içgüdüye yakın bir şeyler. Bedenin alt tarafına doğru kaydım, ardından o da önümde diz çöktü ve en sonunda üstüme geri çıktığında kendini aşağıya doğru kaydırırken tam gözlerimin içine baktı ve ilk his patlamaları sırasında bunu son iki yıldır neden her gün yapmadığımızı sorguladım.

Millie hızla uykuya dalıp da yatağın yüzde doksanını kaplayacak şekilde kolunu bacağını açarak yayılınca saat iki civarında evinden ayrıldım. Giderken yanağından öptüm, yalnızca yarım geceyi beraber geçirdikten sonra ayrılmak tuhaf gelmişti ama yatağında çıplak en yakın arkadaşınla birlikte uyanmanın daha da tuhaf olacağını göz önünde bulundurmam zorundaydım.

Fazla içmemiştim ama yine de ertesi sabah akşamdan kalma

hissediordum. Harika seksle geçen bir gecenin ardından gelen sersem bir rahatlık hissiyle... bir arkadaşıyla tartışmanın yarattığı mide ekşiten gerginliğin karışımı gibiydi.

Millie'yle tartışmış falan değildik. Millie'nin sinirlendiğini bile hayal edemiyorum. *O kadar da sarhoş değildi* ama onu kızdırabilecek bir şey varsa, bu da önceki gece ondan faydalandığım algısı olurdu.

Chris'in ofisi benimkinin yanındaydı ve kampüsün kahve büfesine en yakın girişinin hemen içindeydi. Bu yakınlık, koridorda on beş iş arkadaşına rastlamadan kahve almaya gidip gelebilecek kadar şanslı olduğu ama aynı zamanda insanların büfeye gidip gelirken sürekli ofisinin önünden geçerek çalışmasını böldüğü anlamına geliyordu.

Benim de şimdi yaptığım gibi açık kapıdan ofisine giriyorlardı. "Selam."

Bir kimya hocasına göre Chris ofisini etkileyici biçimde düzenli tutardı. Ortalıkta çökmenin eşliğindeki tozlu laboratuvar defteri yığınları ya da uydurma sehpa niyetine kullanılan eski ders kitapları kümesi olmazdı. Masasında ufak bir saksı bitkisi, bir kavanoz dolusu kalem, orada burada birkaç molekül modeli vardı ancak –tıpkı kendisi gibi– Chris'in ofisi diğerlerimizin becerebildiğinden çok daha düzenliydi.

Gözlüğünü çıkarıp klavyenin yakınlarına bırakırken bakışlarını kaldırdı. "Selam. Dün gece eve sağ salim gittiğinizi varsayıyorum?"

Bunu sormasını bekliyordum ama bu kadar ani olması kulağıma neredeyse suçlayıcı, hatta neredeyse *biliyormuş* gibi gelmesine neden olmuştu. Cevabım hızla, bir parça isteriyle çıkıverdi: "Elbette gittik."

Masasına bıraktığım kâğıt kahve bardağına uzanmadan önce gözlerini bir süre bana dikti. "Güzel. Kahve için teşekkürler."

İçimizde sezgisi en kuvvetli olan ve neredeyse on yıl önce lisansüstüneyken tanıştığımızdan beri beni herkesten iyi tanıyan

kişi Chris'ti. Aklımdan önceki geceye dair en ufak bir düşünce kıvılcımı geçse bunu görürdü. Fakat belki tam da bunun için yanına gelmişim. Millie'yle beraber rahat düzenimize çomak sokmuş, ya uyku hâlinde kalacak ya da her şeyi paramparça edecek bir fay hattı yaratmıştık. Hâlâ normal davranabileceğimi bilmeye ihtiyacım vardı... *Normal* derken ayağımızın hemen altından bir fay hattı geçmiyormuş gibi davranmayı kastediyordum.

"İyi misin?" diye sordu Chris.

"Ah, evet." Büyük bir dikkatle kitaplıklarına bakıyor, Wade'in *Organik Kimya* kitabının yıpranmış bir kopyasını dikkatle inceliyordum ki en sonunda patladım. "Yalnızca uğrayıp dün gece bizi ağırladığın için tekrar teşekkür etmek istedim."

"Elbette, dostum. Senin adına çok mutluyum."

Bakışlarım kitaplığının üst raflarındaki birkaç molekül modeliyle birkaç ödül heykelciğine kaydı ve... "Güzel horoz."

İnledi ve horoz biçimindeki stres topuna uzanıp çöpe atmak için ayağa kalktı. "Artık şu horoz işinin içine öğrencilerim de girdi."

"Bir öğrencin içine mi girdi?"

Dikkati aniden benden arkamdaki koridora kaydı ve ardından zihninde beni öldürdüğünü gösteren bakışlarını bana çevirdi. "Sesini biraz alçaltabilir misin acaba?"

Sırttım. "Deneyebilirim."

"Bugün ne yapacaksınız?"

Saatime bakarak, "Yarım saat sonra bölümümüze bir seminer vereceğim. Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Öğle yemeğinde görüşürüz o zaman."

Optik sinir iltihabı üzerine olan elli dakikalık sunumumun yarısından daydım ki salonun arka kapısı alışkın olmayan biri ters taraftan açmayı her denediğinde olduğu gibi gürültüyle gıcırdayarak açıldı. Başlar o yöne çevrildi ve Millie içeri adımını atarken göğ-

süme tuhaf, can acıtan bir hıçkırık takıldı. Siyah kotla koyu yeşil bir kazak giymişti ve elinde bir kesekâğıdıyla koridoru parmak uçlarında geçerken yüzünde böldüğü için özür dileyen abartılı bir ifade vardı. Millie seminerlerime hiç katılmazdı ve benim sinirbilimi onunsa suçbiliminde çalıştığı göz önünde bulundurulduğunda, bunu yapmak için hiçbir sebebi yoktu. Beni nerede bulacağını nasıl bilmişti ki? Belki de sonrasında benimle konuşmak istiyordu?.. Bu düşünce beni huzursuz etti.

Dün gece iyiydi, değil mi? Yani bana göre dün gece harikaydı. İki kez sevişmiştik. Aradaki bir saatte her zaman konuştuğumuz şeylerden bahsetmiştik: Ed'in en son laboratuvar felaketleri, Millie'nin yakında Princeton'da vereceği ders, Alex'in bu yıl kadro alıp alamayacağı. Aşırı kişisel ya da derin şeyler değildi. En sonunda yatak sohbetimiz dokunuşlara dönüşmüş, bu da üstüne çıkmam ve kelimelerin solup gitmesiyle son bulmuştu. Dün gecedен önce çıkardığı kısık ama ritmik sesleri hayal bile edemezdim ama bugün aklımdan karamıyor gibiydim.

Büyük ekrandaki slayta attığım bir bakışla nerede kaldığımı hatırladım. Bölümdeki tek retina uzmanı olarak sunumumu net, ilginç ve anlaşılır hazırlamaya çalışmışım. Millie en yakındığım şeyin, sinirbilim bölümünün retinanın da beynin bir parçası olduğunu göz ardı etmeyi ne çok sevdiği olduğunu biliyordu ve merkezi sinir sisteminin en önde retinanın vurgulandığı bir resmi ekrana yansıttığımda sırtıttığını fark ettim. Gülümsemesi içimdeki gerginlik tohumlarını yok etti.

İşte bu Millie'ydi. O soğukkanlıdır. Elbette aramız iyiydi.

Herkes dışarı çıkarken benimle koridorun ortasında buluştuk ve kesekâğıdından ufak bir pastane kutusu çıkararak bana verdi. İçinde, üstünde şekerlemeden yapılmış tek boynuzlu at bulunan bir kapkek vardı.

"Bu ne için?" Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Kadro alışımda dün gece kutladık ve doğum günüme de daha bir ay var."

Millie sırttı. "Bu bir ertesi-gün kapkeki." Ben yanıt vermekte yeterince hızlı davranmayınca fısıldayarak ekledi, "*Orgazmlarla*

iyi iş çıkardın kapkeki." Duraksayarak bakışlarını ellerime indirdi. "Ve aramız iyi mi? kapkeki."

Nadiren gösterdiği bu savunmasızlık beni sarsmıştı, o yüzden kutunun kapağını kapadım ve onun bize hep yaptığı gibi işaretparmağımla burnuna hafifçe dokundum. "İyi olduğumuzu biliyorsun."

"O zaman benimle Cajé'ye gel." Elimi çekiştirirdi. "Kafein almam gerek."

"Ben içtim zaten... Chris'le..."

Fakat o çoktan sandalyelerin arasından kapıya ilerliyordu bile. Daha ikna edici olacak olan, *Laboratuvarda yapmam gereken şeyler var*, açıklamasını kullanmalıydım çünkü Millie için iş her şeyden önce gelirdi ama aşırı kafein almak diye bir şey söz konusu olamazdı.

Cajé kampüsün hemen yanındaki kahve dükkânıydı ve genelde öğrenci profilimizin en pejmürde olanlarıyla dolup taşardı. Dışarıdaki verandada, içerideki baristaların sayısı kadar saçları rastalı beyaz öğrenci oturduğuna iddiaya girebilirdim. Ayrıca, her ne kadar Millie'nin hafta sonu bu pejmürdelerin en beteriyle yarışabileceğini bilsem de üzerine oturan kotu, topuklu ayakkabıları ve kaşmir kazağıyla kurumuş otların arasından fıskıran bir demet çiçek gibi dikkat çekiyordu şu an. Zaten ne istediğimi ezbere bildiğinden bana sormaya bile gerek duymadan eğilerek iki orta boy ekstra sıcak Americano sipariş etti ve ardından mucize eseri boş duran bir masayı kapmam için ani bir heyecanla işaret etti.

Millie'yle yapacağımız konuşmadan dolayı hissettiğim yabancı gerginliği dindirmeye çalışırken birkaç peçeteyle masayı sildim.

En sevdiğimiz doksanlar gangster filmlerini izlerken yüzüme nemiendirici maske yapan ve cömertçe meyve salatalarındaki kavunların hepsini yiyen en iyi arkadaşım Millie'yle.

O, elinde dumanı tüten iki bardakla masamıza doğru yürür-

ken normal görünmek için üstün bir çaba harcamam gerekti ancak başarı şansım olmadığından son derece emindim.

Bu çok tuhaftı.

Yani, kotunun poposunun kıvrımını nasıl sardığını fark etmemek imkânsızdı. Ardından acaba bunu dün geceden önce de fark eder miydim diye sorgulamaya geri döndüm.

Konuşmadan otururken gülümseyerek yanağına dokundu ve birkaç asi saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken hareketleri gözüme takıldı. Burada yeni, açık bir dürüstlük vardı, sözsüz bir farkındalık göz temasıyla ortaya çıkıyor ve *Seks yaptık!* diye bağıyordu. Bakışlarım boynuna doğru kaydı ve oradaki bir şeye takıldı. Sorumlusu ben olmasam, boğazındaki ufak kızarıklık fark edeceğimi sanmıyordum.

Fark ettiğimi fark etti ve parmağının ucuyla üstünü örttü. “Öğle yemeğinden önce üstüne biraz daha kapatıcı sürerim.”

Doğru. Bugün çarşambaydı, her hafta kütüphanenin yanındaki Summit Café’de bulduğumuz iki gündün biriydi.

“Sorun değil. Küçük zaten,” dedim. “Yani, özür dilerim.”

“Ah, hiç gerek yok.”

Seks artık ön plandaydı. Millie gözlerini bana dikmişti ve bu şekilde onun bütün dikkatini toplamak çok fazlaydı, her zaman fazla gelmişti. Fakat bu kez yalnızca ânın tadını çıkarmak yerine aklım kendinden emin ifadesinin rahatlatıcı hissiyle, üstüme çıkarken ve o zevk ânına ulaştığında kapanan gözlerinin anısı arasında gidip geliyordu.

“Bugün iyi olduğundan emin misin?” diye sordum.

Net bir tavırla başını onaylarca salladı. “Yüzde yüz. Sen?”

“Ben de.” Dün gecenin zihinde aniden beliren hatıralarının onun da dikkatini dağıtıp dağıtmadığını merak ediyordum. Bu konudan nasıl çıkacağımızdan emin değildim fakat, “Çok iyiydi ama,” kelimelerinin ağızdan dökülmesinin muhtemelen bunun yolu olmadığını farkındaydım.

Millie olayı garipleştirebilirdi ve kesinlikle bunu yapmasını beklemiştim çünkü bizi huzursuz etmek Millie’nin en büyük

eğlencesiydi. Fakat görünüşe göre yüce gönüllü hissediyordu. “Elbette iyiydi. İkimiz de yatakta harikayız.” Ben gülünce ekledi, “Ama... hâlâ hemfikiriz değil mi? Bizim... arkadaş kalmamız hakkında?”

“Hemfikiriz.”

Öyleydik de. Önceki gece ne kadar iyi olursa olsun Millie’yle tekrar o şekilde birlikte olmak istemiyordum. En azından istediğimi düşünmüyordum. Kesinlikle istememeliydim. Ukala arkadaşlar olmada iyi ve şefkatli sevgililer olamayacak kadar iyiydik. Zaten Millie’yi hiç öyle hayal edemiyordum.

Uzanarak elimi sıktı. “Sen benim en iyi arkadaşımısın, Reid.”

“Ağlatacaksın şimdi.”

Gülerek elimi itti. “Ama cidden, tekrar iş-arkadaşıyla-birlikte-olma olaylarına giremem. Ne felaketti.”

“Adil olalım,” derken *normale* geri dönüş için bu kolay yolu açtığına minnettardım, “adamın adı *Dustin*’di.”

Karşı çıkmak için kahvesini hızla yuttu. “*Reid* isminin de kulağa fazla kasıntı geldiğini söyleyenler olabilir.”

Tek elimi göğsüme götürerek aşağılanmış numarası yaptım. “Hiç kimse öyle bir şey demez.”

Millie uzanarak yanımızdan geçen bir öğrencinin kolunu tuttu. “Affedersin. Hızlıca bir şey soracağım. Sence ‘*Reid*’ kasıntı bir isim mi?”

Çocuk hiç tereddüt etmedi ve bana bakma zahmetine bile girmedi. “Kesinlikle.”

Millie hâlimden memnun bir gülümsemeyle çocuğun kolunu bıraktı ve kahve kupasını dudaklarına götürdü.

Ben de hareketini kendi bardağımla taklit ettim. “Evet demesinin tek sebebi dikkat çeken, çekici bir profesörün rasgele kolunu tutmasından gözünün korkmasıydı.”

“Buyur,” derken eliyle cömertçe etrafı gösterdi, “kendin birine sor.”

“Affedersiniz,” derken parmağımı kaldırarak kadın öğrencilerden birini durdurdum. “Size göre ‘*Reid*’ ismi kasıntı mı?”

Açık kahverengi teni ve yüzünü çevreleyen kıvrırcık saçlarıyla oldukça güzeldi ve gözlerimiz buluştuğunda kızardı. "Sizin isminiz mi?"

"Bu önemli değil," dedim ama sözlerimi Millie'nin Flörtöz Bakışlar dediği şeyle yumuşattım.

"Yani," dedi kız, "ben kasıntı bir isim olduğumu sanmıyorum."

Ona teşekkür ettim ve ben Millie'ye döndüğümde kız da uzaklaştı. "Gördün mü?"

"Cevabı kulağıma 'ortak kanı aslında ismin kasıntı olduğu yönünde' demenin kibar bir yolu gibi geldi."

Güldüm. "Cevabı net bir hayırdı."

"Eğer cevabı hayırsa nedeni onu becermeni istemesidir."

Becermek kelimesinin onun ağzından dökülmesi nabzıma garip şeyler yaptı. Bu kelimeyi hep kullanırdı ama önceki gece bana gelmek üzere olduğunu söylemeden hemen önce kulağıma nefes nefese fısıldamıştı.

Tekrar.

Sesimi olabildiğince incinmiş çıkarmaya çabaladım. "Adımı kasıntı bulduğunu hiç bilmiyordum."

Millie bu numaraya kanmadı. Bardağımın üstünden bana sırtıttı. "Bulmuyorum aslında."

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve ben Seks Millie'sini fazla düşünmemeye ya da Arkadaş Millie'sini fazla incelememeye çalıştım. Tamamen eskiye dönmüştü. Millie gerçekten de görüldüğü kadar sarsılmaz bir sağlamlıktaymış.

Ve lanet olsun, yatakta da tıpkı tahmin edeceğim gibi eğleneliymiş.

"Eh," diyerek sessizliği bozdu, "En İyi Arkadaş olmaya geri dönmek için muhtemelen törene götüreceğ başka birilerini bulmamız gerekiyor."

"Öyle görünüyor."